

Arrest

nr. 164 685 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BEN LETAIFA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 10 april 2013 een

beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 24 mei 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Redenen :

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Inderdaad maakt betrokkene in haar aanvraag 9ter een standaard medisch getuigschrift over gedateerd op 14.06.2012. De aanvraag werd echter ingediend op 15.11.2012, dus na de invoegintreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid en art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 15.11.2012 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 12.09.2011 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was en gezien de genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 09.01.2013 van haar asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4§3 van de wet van 15 december 1980”.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoekster een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

“1- Attendu que Monsieur le Ministre a fait preuve d'une analyse stricte à la demande de régularisation 9ter de la requérante ;

Que la partie adverse a choisi la solution la plus dommageable à la requérante, celle de déclarer irrecevable sa demande ;

Qu'elle a agi de manière relativement sévère ;

Qu'en effet, c'est à tort que la partie adverse s'est contentée de déclarer la demande 9ter irrecevable en faisant preuve d'un formalisme excessif disproportionné alors qu'elle aurait pu inviter la requérante par simple courrier ou coup de téléphone à compléter son dossier par une attestation médicale datant de moins de 3 mois ;

Que la partie adverse n'a pas agi avec soin et, par conséquent, elle a commis une erreur d'appréciation;

Qu'il y a eu violation du principe de bonne administration ;

2- Attendu que l'article 6 de la Convention européenne des Droits de l'Homme prévoit un recours efficace ;

Qu'en l'espèce une partie des motifs de l'acte litigieux sont libellés en langue néerlandaise alors que la requérante séjourne, avec son fils, sur la partie francophone du pays ;

Qu'il est pratique et plus facile pour elle de recevoir la notification de l'acte litigieux en langue française ce qui lui permet de diligenter efficacement son recours en langue française ;

Que la notification de l'acte litigieux a été faite en violation de l'article 6 de la CEDH, lequel, a une supériorité sur l'article 51/4§3 de la loi du 15/12/1980 ;

3- *Attendu que la partie adverse n'a nullement examiné la demande de la requérante sous l'angle des articles 3 et 8 de la CEDH ;
Qu'en effet elle s'est abstenue d'analyser si l'éloignement allait causer à la requérante une atteinte ou pas au respect de sa vie privée et familiale bien connue par la partie adverse (CCE n°33548 du 30/11/2009) ;
Qu'en effet la requérante vit depuis 2011 avec son fils, lequel, bénéficie de la qualité de réfugié politique en Belgique ;
Que dès son arrivée en Belgique, la requérante a manifesté son intention de vivre avec son fils ;
Que depuis lors elle vit avec son fils et ses petits-enfants ;
Qu'elle peut prétendre à l'application l'article 8 de la CEDH ;
Attendu que la décision d'irrecevabilité signifie que le requérante est menacée par une expulsion vers l'Iraq, son pays d'origine, alors que ce pays connaît depuis des années une instabilité politique et une violence aveugle frappant quotidiennement les citoyens civils ;
Que la requérante, depuis son arrivée, a fait état de ses problèmes de santé ;
Qu'elle suit toujours des traitements médicaux lourds ;
Que son expulsion serait contraire à l'article 3 de la CEDH qui interdit tout traitements inhumains et dégradants ;
Qu'il convient donc d'annuler la décision litigieuse ;''*

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster de schending aanvoert van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aangezien zij in gebreke blijft uiteen te zetten om welk beginsel het zou gaan of op welke wijze dit door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

3.3. Met betrekking tot de aangevoerde schendingen van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat met de bestreden beslissing geen uitspraak werd gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied van verzoekster. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel zou als afzonderlijke beslissing kunnen worden aangevochten. Het betoog van verzoekster over de inbreuk op het recht op gezinsleven met haar zoon, die in België als vluchteling zou erkend zijn en het risico op een mensonterende of vernederende behandeling bij een terugleiding naar Irak, kunnen niet in verband worden gebracht met de bestreden beslissing die geen enkele invloed heeft op haar actuele verblijfssituatie. Bij gebrek aan een verwijderingsmaatregel maakt verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Om dezelfde reden, het gebrek aan een verwijderingsmaatregel, zijn een eventuele schending van het gezinsleven en daarmee van artikel 8 van het EVRM evenmin aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

3.4. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, merkt de Raad op dat artikel 6 van het EVRM, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet (onverkort) van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 25 januari 2012, nr. 8.020 (c); GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk). Hoewel verzoekster meent dat het praktischer en gemakkelijker zou zijn indien voor de beslissing de Nederlandse taal zou zijn gebruikt, dringt zich de vaststelling op, zoals trouwens in de bestreden beslissing wordt bevestigd, dat het bestuur op grond van artikel 51/4, §3 van de vreemdelingenwet verplicht was om het Nederlands te gebruiken. Verzoekster toont niet aan dat deze taalregeling zou zijn miskend.

3.5. Verzoekster stelt tenslotte in haar middel dat de gemachtigde van de staatssecretaris blijk zou hebben gegeven van buitensporig formalisme. Zij weerlegt echter op geen enkele wijze de pertinente vaststelling dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 november 2011 vergezeld ging van een standaard medisch getuigschrift dat gedateerd is op 14 juni 2012. Artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet schrijft uitdrukkelijk voor dat het "medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag". Artikel 9ter, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart "indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid". De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt geen enkele beoordelingsvrijheid heeft, en de aanvraag hoe dan ook onontvankelijk diende te verklaren. Verzoeksters bewering dat er sprake is van buitensporig formalisme, komt bijgevolg neer op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

3.6. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3, 6 of 8 van het EVRM. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN